

Abstrakt

Tato práce si klade za cíl analyzovat model podpory demokracie skrze vnější vládnutí a jeho efektivitu jako potencionálně úspěšnější alternativu k modelu vlivu. Teoretická část ukazuje, že demokratické vládnutí definuje demokracii podle zásad (transparentnost, odpovědnost úředníků a účast veřejnosti). Vychází z konceptu vnějšího vládnutí, který se soustředí na rozšiřování svých interních pravidel za hranice EU. K tomuto účelu byl vybrán případ Východního partnerství, jenž využívá mechanismus vnějšího vládnutí a zároveň uplatňuje strategii podpory demokracie v sektorové spolupráci. Efektivnost této iniciativy a potažmo podpory demokracie skrze vnější vládnutí je hodnocena pomocí komparace dopadů spolupráce EU a partnerských zemí na jejich legislativní vývoj v rámci tří zvolených sektorových politik (energetika, ochrana životního prostředí, spravedlnost a vnitřní záležitosti) v období od vzniku iniciativy v roce 2009 do summitu ve Vilnius. Výsledky analýzy uvádějí, že pokroku bylo dosaženo více než v polovině zkoumaných případů, a tedy že EU je víceméně schopna integrovat své demokratické systémy pravidel do vnějšího prostředí, a tak být částečně efektivní v tomto způsobu podpory demokracie. Druhá polovina této práce se zaměřuje na okolnosti, které efektivnost způsobují a zkoumá čtyři sektorové vlastnosti (kodifikace, podpora dalšími aktéry, interdependence a domácí náklady na přijetí pravidel). Dochází k závěru, že kodifikace přes svou deklarovanou vedoucí úlohu nemá na konečnou míru efektivity vliv. Naopak spíše faktory jako přítomnost dalších aktérů, interdependence a domácí náklady mají patřičný vliv a to v závislosti na povaze jednotlivých sektorů.